

[Rytter.]

Netop med Henblik paa det Spørgsmaal, som Ministeren var inde paa, idet han henviste til det Cirkulære, som det var Meningen at udstede om Observationer, synes jeg, man i stor Udstrækning maa kunne stole paa Embedslægerne. Ministeren sagde — og det var selvfølgelig ogsaa Ministerens Mening med at sige det —, at ved dette Cirkulære opnaaede man, at en Mængde Sager kunde afgøres ude omkring. Det er efter min Mening ikke rigtigt, det kan ikke være rigtigt. Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at ifølge Cirkulæret er de Sager, som kan afgøres ude omkring, Observations-sager, hvor det er utvivlsomt, at den paagældende er sindssyg, og hvor de tre Faktorer, nemlig Aktor, Forsvarer og Dommer, er enige. Kun hvis det er utvivlsomt, at den paagældende er sindssyg, og kun hvis de tre Faktorer er enige, kan man gaa direkte til Sindssygeanstalten. Men saa snart det altsaa blot er lidt tvivlsomt, om den paagældende er sindssyg, eller en af disse tre Faktorer ikke vil gaa med, skal Sagen sendes ind til Retslægeraadet, og saa skal dette træffe Afgørelse uden at have set Manden; saa skal Sagen sendes tilbage igen, muligvis med den Besked, at Manden skal indlægges til Observation, og naar han saa har været til Observation, skal Sagen igen indsendes til Retslægeraadet. Saaledes er Fremgangsmaaden, hvis Sagen blot er noget tvivlsom, og hvilke Sager er ikke tvivlsomme? Vi ved alle, at det er sjældent, man kan sige om en Sag, at det ene eller det andet er utvivlsomt, der er gennemgaaende altid nogen Tvivl.

Endnu værre er det dog efter min Mening, naar Kredslægen siger: Manden er fornuftig nok, han er fuldt ud normal, der er ikke Spor af Grund til at indlægge ham til Observation — og dette saa alligevel bliver forlangt fra anden Side. I et saadant Tilfælde skal Sagen forelægges Retslægeraadet. Det forekommer mig noget mærkværdigt, for det skulde dog gerne være Hovedregelen, at Menneskene her i Landet er normale. Men altsaa, naar Kredslægen afgiver en saadan Erklæring og den bliver bestridt, saa skal den ind til Retslægeraadet.

Det forekommer mig, at man her er gaaet for vidt i Henseende til at henlægge Sagerne til Retslægeraadet. Ligeledes synes jeg, at man over for Sindssygelægerne er gaaet noget for vidt. Hvis Sindssygelægen afgiver en aldeles bestemt Erklæring og udtaler, at der ikke kan være nogen som helst Tvivl om det Resultat, han er kommet til, skal den paagældende Sag ikke desto

mindre sendes ind til Retslægeraadet, som skal bedømme Sindssygelægens Erklæring. Jeg gennemgik forleden Dag en Aargang af Sindssygelægernes Erklæringer, og det viste sig, at Retslægeraadet i de allerfleste Tilfælde — selvfølgelig, for saadan maa det være — udtalte: Vi tiltræder Sindssygelægens Erklæring. Men naar det drejer sig om den Slags klare Sager, kan jeg ikke forstaa, det er nødvendigt, at Sagen sendes ind til Retslægeraadet; den maa kunne ordnes paa anden Maade.

Jeg mener derfor, at man i for stor Udstrækning er gaaet bort fra at lade Sindssygelægens Erklæring være afgørende, og det forekommer mig, at man, hvis man vil bedømme Sagen rent sagligt, maa kunne finde en Form, hvorunder Antallet af de Sager, som skal sendes ind til Retslægeraadet, begrænses. Vi maa nemlig stadig huske paa, at det lyder saa stort, Retslægeraadet, men som jeg før sagde, er det jo ikke i den Forstand en Højesteret, som Højesteret er det, og en Mængde Spørgsmaal kan lige saa godt afgøres i Sundhedsstyrelsen. Sundhedsstyrelsen raader over den samme Sagkundskab, som her er Tale om; Sundhedsstyrelsen har sagkyndige paa Sindssygevesenets Omraade, og den har det paa mange andre Omraader. Derfor kunde jeg godt have tænkt mig, at man var gaaet den samme Vej, som man er slaaet ind paa i Sverige, hvor man har sagt som saa: Det hører ind under Sundhedsstyrelsen, der maa tilkaldes sagkyndige. Men den Vej har Ministeren ikke fulgt, og det er sket efter moden Overvejelse; altsaa kan det ikke hjælpe nu at ville prøve at faa Tinget til at følge en anden Vej. Vi maa gaa den Vej, som man i Folketinget har besluttet at gaa. Men jeg synes, vi maa kunne gøre det med de Begrænsninger, jeg her har angivet, og hvis det virkelig er muligt med fuld videnskabelig Sikkerhed og med al den Garanti, som Lægevidenskaben kræver, at træffe Afgørelse uden om Retslægeraadet, synes jeg ikke, at noget Parti kan have noget derimod, thi under denne Forudsætning vilde Indsendelsen til Retslægeraadet kun tjene til at forhale Sagerne og selvfølgelig tillige volde Besvær paa mange andre Maader. Jeg vil derfor senere tillade mig at stille Forslag om, at Sagen henvises til Behandling i et Udvalg.

H. P. Jensen: Det foreliggende Forslag til Lov om Retslægeraadet blev fremsat i Folketinget i Samlingen 1933—34, men det nuværende Retslægeraad blev oprettet ifølge Lov af 30. April 1909 vedrørende Sundheds-